ollin, kui ta jummalaga jättis; nüüd on jubba kakskümmendwiis aastat taggasi, kui ta ülle Rheinijõe essite Trasburgi linna läks, kust ta weel mönne korra koju kirjutas, agga sealt saadik polle meie ennam middagi temmast kuulnud.“ „Teie ütlesite, et teie weel omma onnu mälletate; kas teie tedda weel tunnetsite, kui temma teie ette astuks?“ „Ma arwan küll; agga miks teie sedda mo käest küsite ja watate ni tähtsalt mo peale?“ „Josep, kas sa ei tunne mitte ennam omma onnu Ludwid?“ „Helde Jummal, on se wöimalik?“ hüdis tekäija sitmawega. „Oh Jummal, sinnu teed on immelikud! Nüüd ma tunnen töeste: Sedda surem hädda, sedda liggera ta Jummal omma abbiga!“ Nüüd hakkas onnu omma wenna poia ümber kaela, ja siis hakkasid juttustama. Perrenaene seisis immetledes kahhe önnelikku suggulaste jures ja ei sanud mitte arru sest mis näggi. Ka soldat Oswalt, ges tuppa astus, panni essite sedda immeks, agga sedda surem olli temma röövm, kui waene tekäija tedda omma onnu jure kutsus ja tedda enese abbimeheks willetsuses nimmetas. Nüüd räkis onnu Jöts neile, et temma ommas selli pölwes olli waeselt prantsuse linna tulnud, agga Jummala abbiga, nende aastate sees omma holekandmise läbbi ennesele pisut taggawarra korjanud. Wimaks olli ta Ruangi linna sattunud, kus ta ennesele majapidamist asutanud, ja Jummal olli tedda nönda önnis-

tanud, et nüüd üks suur kulus tellapood temma omma olli, ja et ta palju töteggijatele tööd ja leiba andis. Kui ta omma wenna poia willetsusest kulis, ja et ta Amerika male tahtis minna, laitis ta sedda nöu löwwaste ärra. Ta tulletas ta mele pühha Taweti sönna: „Loda Jehowa peale ja te head, ella ommal maal, ja toida ennast rahhu sees.“ Laul 37, 3 — ja ütles: „hulkuja innimene on kui werew liiwwi, kelle peale sammalt ei kaswa. Jubba sa olled sest wähhemast rändamisest seie, omma ellumaja luggu ärra pillanud, isse omma naese ja lapsega willetsuse sisse sattunud. Lähhäd sa nüüd kogguni kaugele, kus sul suggulast egga sõbra, ei kirikut, ei öppetajat egga omma ma innimest ei olle, kus umbkeelne rahwas sinnu peale ei wata ja kus sa nende wõõra ussu pärrast üksi pead Jummalat tenima, — eks sa siis olle önnetu; ilma kattukse warjuta, ilma töta, wõõraste hulgas, ja ilma rahhakoppikata.“ Sepärrast lubbas onnu temmale rahha anda, et ta lähhäks Hawre linna, naest ja last ärra toma, ja tullels siis Ruangi linna taggasi ja jääks onnu jure tõle, kus ta ellu otsani omma iggapäwast leiba leiaks. Önnelik mees lubbas sedda tännuliku melega, ja Oswalt jättis tedda Jummalaga, Jsandat tännades, kes köik head waesele ni immelikult walmistanud. Nüüd ta teadis ka mispärrast ta lubba ei sanud, Parisi linna minna, ja tundis ärra, et

Eesti-maa-rahwa Kalender 1870, lk. 27